

Hogyan ismerhetjük fel Isten hangját? – 3.

Alkalom: vasárnap de.

Dátum: 2019.01.20.

Ige: 1Sám 13,5-13

1Jn 4,1 Szeretteim, ne higgyetek minden léleknek, hanem vizsgáljátok meg a lelkeket, hogy Istentől valók-e, mert sok hamis próféta jött el a világba.

A nyuszika szeretné a kertjében lenyírni a fűvet, de nincs fűnyírója. Eszébe jut, hogy elkérhetné a medvét. Igen ám, de emlékei szerint a medve nem túl barátságos, segítőkész. Nem baj, azért elindul, hátha kölcsönkaphatja. Útközben elgondolkodik: „Végül is a medve tényleg egy szemét állat. Szinte sosem segít senkinek. Na de mindegy, ha már elindultam, legalább megpróbálom, hátha most jó napja lesz.”

Közben odaér a medve házához, a szép, pázsitos kert közepén, és bekopog. Míg várakozik, megint csak elgondolkodik: „Tulajdonképpen feleslegesen jöttem el. Úgysem fogja kölcsönadni, örülhetek, ha ki nem hajít ez a mogorva állat...”

Ebben a pillanatban a Medve ajtót nyit, barátságosan köszönti nyuszikát:

- Szia, Nyuszika, miben segíthetek?

- Tudod mit Medve? Tartsd meg a fűnyíródat!

Kedves Testvérek!

Két héttel ezelőtt elkezdett igehirdetés-sorozatunkban arról hallottunk, hogyan, milyen szívvvel hallgatjuk Isten szavát? A magvető példázatán keresztül néztük meg azt, milyen lehet a szívünk állapota. Mi az, ami akadályozhatja, és mi az, ami segítheti Isten szavának befogadását?

Az elmúlt héten arról hallottunk, hogy milyen módon szólhat hozzánk az Úr: a Szentírás szava által, a körülmények által, és a lelkiismeretünk által.

Most arról szeretnék egy kicsit bővebben beszélni, hogyan ismerhetjük fel azt, amikor a lelkiismeretünkön keresztül szólít meg minket Isten? Hogyan tudunk különbséget tenni aközött, hogy a saját vágyaim szólalnak meg, a Sátán szólít meg, vagy valóban Isten az, Aki szól hozzám a belső hang vagy megérzések által?

Úgy tapasztalom, hogy a megérzéseknek a mindennapi életben fontos szerepe van. Sokszor hivatkozunk rá, hogy

- úgy érzem, ezt vagy azt kell tennem

- úgy érzem, el kell mennem oda

- úgy érzem, hogy el kell vállalnom ezt a munkát

Az érzéseknek sokszor életünk legfontosabb döntéseiben adunk a legnagyobb teret. Sőt, a hívő emberek az érzéseiket egyenesen Istennek tulajdonítják, mintha Isten őket mindig az érzéseiken és a megérzéseiken keresztül vezetné. Szegény Nyuszika! Milyen kár, hogy a megérzéseire hallgatott, és a végén már dühösen és haragosan beszélt a Medvével.

János apostol arra szólít fel bennünket, hogy „vizsgáljátok meg a lelkeket”, hogy kitől valók: Istentől vagy a Sátántól. Vizsgáljátok meg, hogy a belső hang, ami elég sokszor megszólal, az kinek a hangja és merre akar vezetni benneteket!

Az a jó, hogy Isten Igéje – ami le van írva és nem változik – sok segítséget ad nekünk ehhez a vizsgálathoz.

1. Összhangban van a Bibliával?

Az első, amin őszintén el kell gondolkodnunk, hogy megérzéseink, vagy amit a lelkiismeretünk diktál, az összhangban van-e a Bibliával? Tudnunk kell, hogy Isten sohasem mond ellent önmagával. Nem fordulhat elő az, hogy neked mást mond a lelkiismereteden keresztül, mint ami a Szentírásban le van írva.

Könnyű abba a hibába esni, hogy „az, ami a Bibliában meg van írva, az már elavult, és nekünk tovább kell lépnünk”. Aki így gondolkodik, az valójában esetleg csak akkor fogadja el a Bibliát, ha az igazolja az ő elképzeléseit. De, ha az Ige mást mond, akkor legkönnyebb arra hivatkozva elutasítani, hogy régimódi és elavult.

De jó, ha tudjuk: *Az ég és a föld elmúlik, de az én beszédeim nem múlnak el.* Lk 21,33

Gal 1,8 *De ha még mi magunk vagy egy mennyből való angyal hirdetne is nektek evangéliumot azon kívül, amelyet mi hirdettünk, átkozott legyen!* – szól határozottan az Ige.

Saul király éppen ebbe a hibába esett bele. Tudta, hogy mit szabad tennie királyként, és miért nem. Különösen tudta azt, hogy csak Sámuel prófétának szabad áldozatot bemutatni. Ennek ellenére Saul király mást gondolt, és mielőtt a próféta megérkezett volna, bemutatta az áldozatot. **Hallgatott a belső hangra, de rosszul tette**, mert az nem Isten hangja volt.

Ahhoz, hogy megtudjuk, hogy a megérzéseink Istentől való-e, az első az, hogy összehasonlítsuk a Szentírással. Mert Isten nem fog ellene mondani annak, amit egyszer kijelentett az Igében.

2. Krisztushoz hasonlónak teszt engem?

A második kritérium, hogy a belső hang Istentől való-e, hogy arra segít-e engem, hogy jobban tudjam Krisztust követni, hogy Krisztushoz egyre jobban hasonlítsak Őrá. Pál apostol Filippi gyülekezetéhez írt levelében nagyon világosan szól erről: *Az az indulat legyen bennetek, amely Krisztus Jézusban is megvolt.* Fil 2,5

Isten számtalan feladatot bíz ránk, emberekre, de végső soron az az Ő célja a mi életünkkel, hogy krisztusiak legyünk, hogy az Ő Fiához, az Úr Jézushoz hasonlítsunk. Legyen bennünk az az alázat Isten iránt, ami benne volt. Legyen bennünk az a hűség az Úr iránt, ami Krisztusban megvolt. És legyünk olyan engedelmesek Urunk iránt, amilyen Jézus volt.

Van egy olyan karkötő, amit keresztyén fiatalok szoktak hordani, amire négy betű van felírva: WWJD, ami azt jelenti magyarul: *Mit tenne Jézus ebben a helyzetben?* Tedd fel te is magadnak ezt a kérdést: ebben a helyzetben, amiben vagyok most, Jézus mit tenne az én helyemben? Mit kell tenned, hogy Jézushoz hasonló legyél?

3. A következő, amit mindenképpen meg kell vizsgálni mielőtt a belső hangra hallgatva valamit tenénk: **Összhangban van azzal, hogy Isten milyen céllal formált engem?**

A Róma 12,16 szerint: *„a nekünk adott kegyelem szerint különböző ajándékaink vannak, eszerint szolgálunk is...”* Ez azt jelenti, hogy ha pl. én azt állítanám, hogy Isten nekem azt a feladatot szánta, hogy holnaptól menjek el balett-táncosnak, akkor én biztosan félreértettem valamit, mert olyan esetlen vagyok, mint egy fadarab. Ráadásul a balettet el kell kezdeni kisgyermekkorban tanulni. Isten nekem erre nem adott talentumot, tehát biztosan nem mond nekem ilyet. Ellenben adott nekem másra talentumokat, adottságot és elhívást. Ezért azokat nem szabad elhanyagolnom.

Urunk mindnyájunknak adott olyan személyiséget, ami csak ránk jellemző, ami igazán egyedivé tesz bennünket. Fedezzük fel azt, hogy milyen ajándékokat bízott ránk! És azokat használjuk, azokkal szolgáljunk.

4. A következő, amit szükséges megvizsgálni, hogy az, amit a lelkiismeretem tanácsol, **az összhangban van-e azzal, amiért én vagyok felelős?**

Van egy nagyon érdekes történet a János evangéliumának legvégén. Péter ezt kérdezte Jézustól Jánosra, a szeretett tanítványra mutatva: „Uram, hát velem mi lesz?” Jézus gyakorlatilag azt válaszolta: „mit tartozik rád?”, mi közöd hozzá? Majd utána ezt mondta Péternek: „Te kövess engem!”

Ez a történet abban erősít meg, hogy vannak dolgok, amik nem ránk tartoznak. Amivel kár foglalkozni, mert nem a mi felelősségünk. Nem szabad beleszólni.

Nagyon veszélyes az, amikor úgy hallgatja egy hívő ember az ígét, hogy *„majd elmondom a szomszédoknak, vagy a menyemnek, hogyan kellene élnie, hogy mit üzent neki az Úr”*. Ne azért és ne úgy hallgassuk az igehirdetést, hogy arra gondolunk, „milyen kár, hogy XY most nincs itt, és nem hallotta ezt, pedig éppen róla szólt a prédikáció”.

Elsősorban tehát azzal kell foglalkoznunk, amit Urunk ránk bízott, amit rajtunk kér majd számon. Pl. rajtunk kéri majd számon, hogy mi követtük-e őt? Erre tudjunk igennel felelni.

5. A következő, amit meg kell vizsgálnunk a lelkiismeret szavával és megérzéseinkkel kapcsolatban, hogy **érezem-e Isten békességét a belső hanggal kapcsolatban?** 1kor 14,33 *Mert Isten nem a zűrzavarnak, hanem a békességnek Istene.*

Urunk azt akarja, hogy békességben éljünk. Ő nem gyönyörködik abban, hogy ha össze vagyunk zavarodva és már nem tudjuk, mi lenne a jó. Ő azt szeretné, ha rend és békesség lenne a mi életünkben. Ehhez pedig az kell, hogy meghalljuk az Úr szavát, és engedelmeskedjünk neki.

A Jn 8,47-ben ezt mondja Jézus „Aki Istentől van, hallja Isten beszédeit”. Ha Istenhez tartozik az életünk, akkor halljuk és értjük az Ő szavát. És minél szorosabban kapcsolódik hozzá az életünk, annál tisztábban értjük akaratát.

6. Végül az utolsó nagyon fontos kritérium, amit meg kell vizsgálni, hogy **a megérzés, a belső hang ítéletes, vagy inkább kárhóztató?**

Fontos látni a különbséget: az igaz **Isten megítéli a bűnt** és az elkövetett vétkeket, ugyanakkor **kész megbocsátani és felemelni is**. A Sátán ezzel szemben csak folyamatosan kárhóztat és vádol. A Sátán célja az, hogy folyamatosan lenyomja a fejünket a víz alá. Nem akar, de nem is képes feloldozni és megbocsátani nekünk.

Isten ítélete rámutat arra, hogy valamiben hibáztunk. Megmutatja, hogy hol rontottuk el, és lehetőséget ad arra, hogy változtassunk, változzunk és újat kezdjünk.

A Sátán ezzel szemben folyamatosan vádol, ami állandó bűntudatot okoz nekünk.

A 1Jn 1,9-ben ez van megírva: *Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszságtól.*

Amikor a Sátán vádol bennünket, akkor az nagyon általános, és sokszor azt sugallja, hogy „nem vagy elég jó”, hogy „értéktelen vagy”.

Isten ítélete ezzel szemben mindig konkrét. Ő a bűnöst szereti, de magát a bűnt elítéli. Isten célja mindig a változás, a megtérés, a bűnbánat.

Nem attól leszünk kegyes emberek, hogy állandóan bűntudatunk van, hanem attól, hogy sosem felejtjük el, Isten megváltott minket Jézus Krisztus által.

A Sátán sokszor azzal csapja be az embert, hogy azt sugallja, hogy „nem nagy dolog az, amire vágysz, tedd meg!” Majd pedig vádol bennünket: „hát ilyen egy hívő ember”.

Kedves Testvérek!

A keresztség csodálatos ajándéka az életünknek. Urunk azért adta a keresztség sákramentumát, szentségét, hogy kézzel foghatóan érezzük, lássuk és tapasztaljuk Isten bűnbocsánatát. Hiszen amilyen valóságosan a víz megtisztítja a szennyétől a testünket, olyan valóságosan tisztítja meg lelkünket a Szentlélek. Amilyen valóságosan fejünkre folyik a víz, olyan valóságosan árad ki ránk az Isten bűnökét megbocsátó kegyelme a mi Urunk Jézus Krisztus által. Így adjunk hálát Isten kegyelméért! Ámen.